

Μ. Γ. Γεδών:
Πατριαρχική
Πιννακ
Κ/σ. 1887

Ἐτέρα τις ἐκκλησιαστικὴ ἑτεροδιδασκαλία κατεδικάσθη καὶ αὕτη συνοδικῶς τῷ 1094, ἣν δ' αὕτη αἰγυπτίου τινὸς μοναχοῦ Νείλου, διδάσκοντος ὅτι καὶ ἡ σὰρξ τοῦ Σωτῆρος ἐθεώθη προσληθείσα ὑπ' αὐτοῦ⁴¹². Τρίτη δέ τις ἡ σπουδαιότερα πασῶν ἐκκλησιαστικῆ παραχῆ ἠγέρθη ὑπὸ βουλγάρου τινὸς ἱατροῦ Βασιλείου, ἡ αἵρεσις τῶν Βογομίλων, κατασταλείσα τῷ 1110, ὅτε ὁ αἵρεσιάρχης δικασθεὶς κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ⁴¹³.

Κατὰ μάιον τοῦ 1087, χηρευσῶν τῶν μητροπόλεων Βασιλείου καὶ Μαδύτων, ἄλλοτε ἐπισκοπῶν, προαχθεισῶν κατόπιν εἰς μητροπόλεις, ἠγέρθησαν οἱ μητροπολίται Ἀγκύρας καὶ Κυζίκου ἐνισταμένοι ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ ψηφίσωσιν ἐν αὐταῖς ἐπισκόπους, διότι κακῶς προυδιδάσθησαν εἰς μητροπόλεις. Τότε ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸν σημείωμα ὅτι ἐπιτρέπεται τῷ βασιλεῖ νὰ προάγῃ τὰς ἐπισκοπὰς ἢ τὰς ἀρχιεπισκοπὰς εἰς τὴν μητροπόλεω⁴¹⁴. Ἴσως δὲ τῷ 1089 προήχθη εἰς μητρόπολιν ἡ ἐπισκοπὴ Ἀργους, ὑποκειμένη μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου τῷ μητροπολίτῃ Κορίνθου⁴¹⁵.

Τῷ 1086 ἀπέλυθη τὸ πρῶτον αὐτοκρατορικὸν περὶ τῆς

412. Ἄννα Κωννηγή: Δοσιθεῖον περὶ τῶν ἐν Ἱεροσ. πατρ. σελ. 484.

413. Κ. Παπαδόπουλου Ἱστορία ἑλλήν. ἔθνους: τόμ. Δ', σελ. 546—547. Ὁ γραικὸς καθηγητὴς ὀρθῶς φρονῶν καταδικάζει τὴν σωματικὴν καταδίκην, ἣν, κατὰ τὸν Βαλαμῶνα «οὐκ οἶδεν ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡμῶν νόμος». Εὐθυμίου Ζυγαδηνῶ Ἰστορικῆ Πανοπλία: μέρος Β', κεφ. 23. Φιλαρέτου Βασιλεῦ Ἐκκλησ. Ἱστορίας: τόμ. Β', σελ. 233—236.

414. Βαλαμῶνος ἐρμηνεῖα εἰς τὸν ΔΗ' κανόνα τῆς Πενθέκτης.

415. Λέγω ἴσως, διότι σημειώσας τις (Σύνταγμα, τόμ. Ε', σελ. 484) γράφει μὲν ὅτι «ὁ Ἀργου, γέγονε μητροπολίτης ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου», προστίθην ὁμῶς ἔτος τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου 6397 = 1089. Καὶ ἔπομαι τῷ Muralt μᾶλλον τὸ ἔτος ἀληθές: κρίναντι ἢ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος.

τὸ ὄνομα τοῦ πρώην πατριάρχου πολλά ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἀναθήματα τῶν ἐκκλησιῶν σφετερισθέντος δῆθεν καὶ μὴ δηλώσαντος τί ἐγένοντο. Τῇ 30 νοεμβρίου καὶ τῇ 2 δεκεμβρίου τοῦ 1085, ἐπὶ συνόδου προσκληθεὶς εἶπεν ὅτι ἀσεβής ἐστὶν ὁ Εὐστράτιος: «ἀσέβειαν γὰρ εἰσήγε τὴν τῶν ἱερῶν σκευῶν ἀναπόδεικτον ἐκποίησην»· εἶτα δὲ, φοβούμενος τὴν τιμωρίαν, ἣν ἠπεύλου αὐτῷ ταραττοντι τὴν Ἐκκλησίαν, ὡμονόησε τῇ συνόδῳ ζητήσας ὡς ὅρον 'να διορθωθῶσι τὰ κατ' αὐτοῦ ἀβασανίστως γραφέντα ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς ἐκλογῆς Νικολάου τοῦ Γραμματικοῦ. Ἄλλ' ἐπέστρεψεν αὐθις ἐπὶ τὰ πρότερα, χωρισθεὶς δὲ τῆς πρὸς τὸν πατριάρχην κοινωνίας ἔλεγεν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ταύτης ἀνάγκην, διότι ἔχει κλῆρον ἴδιον καὶ ἐνορίαν ἰδίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει: τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀγίας Εὐφημίας, ἐν ἣ ἠδύνατο 'να λειτουργῆ, ὅπερ ἦν προνόμιον τῶν μητροπολιτῶν τῆς Χαλκηδόνος⁴⁰⁹. Ἦθεν σύνοδος συνελθοῦσα κατὰ τὸν ἰανουάριον τοῦ 1086 ἐξ εἰκοσιτεσσάρων μητροπολιτῶν καὶ ἐνὸς ἀρχιεπισκόπου—τοῦ Κίτου, ὅστις ἐνταῦθα γράφεται ἀρχιεπίσκοπος—κατεδίκασε τὸν Λέοντα. Εἰρήσθω ὃ ὅτι τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς συνόδου ταύτης ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἦν ἐκδοὺς χρυσόβουλλον «περὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ τοῦ μὴ ἄλλοτέ ποτε ταῦτα κοινωθῆναι», κατὰ αὐγουστον τοῦ 1082⁴¹⁰. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Λέων ἔτυχε συγγνώμης, ἀποκατασταθεὶς ἐν τῷ θρόνῳ Χαλκηδόνος, ἀποδοκιμάσας τὰ πρότερα σφάλματα⁴¹¹.

409. Τοιαῦτά τινα περιζόμεθα ἀναγινώσκοντες ἐπὶ ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ Χαλκηδόνος ἐκείνου γεγονὸς σημεῖωμα· ἴδε δὲ καὶ τοῦ μετὰ χεῖρας βιβλίου σελ. 50. Ἄπειρον πῶς ἐπετρέποντο τοιαῦται παρατυπίαί, οὐ μόνον μονῶν καὶ πατριαρχείων, ἀλλὰ καὶ μητροπολιτῶν ἐχόντων ἐν Κωνσταντινουπόλει μετόχι καὶ ἴδια θυσιαστήρια πηγνυόντων!

410. Σύνταγμα· τόμ. Ε', σελ. 284—284.

411. Ταῦτα κατὰ Muralt, οὗ τὴν τρίτην καὶ πολυτιμοτάτην βυζαντινὴν χρονογραφίαν ἐν τοῖς πλείστα· συνεβουλεύθη. Ἰδε τὸ ἔτος 1088.